

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/37/2023
Identifikačné číslo spisu:	1619201477
Dátum vydania rozhodnutia:	10.07.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1619201477.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne C., narodenej N., zastúpenej MARKECHOVA JMJ LEGAL, advokátska kancelária, s.r.o., Bratislava, Bajkalská 5/C, IČO: 45606960, proti žalovanému Z. C., narodenému N., zastúpenému advokátskou kanceláriou TAX LAW s.r.o., Malacky, Břeclavská 3, IČO: 53160657, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenej na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 7C/40/2019, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. mája 2022 sp. zn. 9Co/125/2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Malacky (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 08. júla 2021 č. k. 7C/40/2019-174 určil, že C. C., narodená N., r. č. N., bytom I.. je podielovou spoluvlastníčkou rodinného domu so súpisným číslom XXXX, postavený na parcele registra „C“, parc. č. XXX/X, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 553 m², zapísaná na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Malacky, katastrálny odbor, obec E., k. ú. E. (ďalej len „rodinný dom“) v spoluvlastníckom podiele 1/6. Zároveň rozhodol, že priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

1.1. Súd prvej inštancie dokazovaním, ktoré vo veci vykonal zistil, že manžel po nevohej R. C. (matky sporových strán) a otec sporových strán uviedol, že niekedy v rokoch XXXX-XXXX si postavili spolu s nevohou manželkou rodinný dom č. p. XXXX. Dom stavali bez povolenia. Následne bolo vydané dňa 02. 06. 1978 rozhodnutie sp. zn. D 1465/77-13, z ktorého vyplýva, že dedičmi po nevohej R. C. boli jej manžel Z. C., narodený N. a deti: C. C., narodená N. (žalobkyňa), R. C., narodená N. (sestra sporových strán) a Z. C., narodený N. (žalovaný). V rozhodnutí je ďalej uvedené, že dedičia uzavreli dohodu, podľa ktorej osobné auto preberá manžel poručiťky a domový majetok preberajú deti poručiťky rovným dielom. Okresný súd Bratislava - vidiek rozsudkom sp. zn. 7Nc/116/78 zo dňa 06. 02. 1978 schválil dedičskú dohodu uzavretú na Štátnom notárstve Bratislava - vidiek. Geodézia, národný podnik, Bratislava dňa 27. 11. 1978 oznámila Štátnemu notárstvu Bratislava - vidiek, že rozhodnutie sp. zn. D

1465/77-13 nemôžu zapísať z dôvodu, že nie je k nemu priložená identifikácia parciel. Dňa 20. 07. 2016 bola uzatvorená darovacia zmluva medzi Z. C., nar. N. (otcom sporových strán) ako darcom a žalovaným ako obdarovaným, pričom predmetom darovania je okrem iného aj rodinný dom so súp. č. N. na parc. č. N./X ako zastavané plochy a nádvoria o výmere 553 m². V katastrálnom spise bolo založené oznámenie Mesta E. č. j. N./XXXX-X/XXXX zo dňa 13. 07. 2017 o zmene súpisného čísla, a to tak, že súpisné číslo XXXX sa mení na súpisné číslo XXXX a súpisné číslo XXXX sa mení na súpisné číslo XXXX. Z listu vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. E. bolo zistené, že vlastníkom rodinného domu so súp. č. XXXX postaveného na parc. č. XXX/X je žalovaný v podiele 1/1. Z uznesenia Okresného súdu Malacky č. k. 12D/817/2018-35 zo dňa 18. 02. 2019 súd zistil, že konanie o dedičstve po neb. Z. C., nar. N., zomr. dňa N. bolo zastavené z dôvodu podľa § 188 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku. Do úvahy by prichádzali dedičia deti poručiteľa: žalobkyňa, žalovaný a ich sestra R..

1.2. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa odvodzovala svoj nárok po svojej matke, ktorá zomrela dňa N., teda v čase, kedy mala žalobkyňa 16 rokov a žalovaný 6 rokov. Ako deti dedili spolu so svojou sestrou R. E., (ktorá mala v čase dedenia 15 rokov), čo mal súd preukázané z rozhodnutia Štátneho notárstva č. k. D 1465/77-13 zo dňa 02. 06. 1978 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava - vidiek sp. zn. 7Nc/116/78 zo dňa 06. 02. 1978. Predmetom dedenia (okrem auta E.) bola 1/2 domu postaveného na parc. č. XXXX s popisným číslom XXXX. Po uzavretí dohody dedičov (medzi otcom sporových strán a maloletými deťmi zastúpenými opatrovníčkou) došlo k dedeniu podielu 1/6 na žalobkyňu. Uvedené žalovaný nijakým spôsobom nespochybnil a nepoprel. Následne nedošlo k zápisu dedičského rozhodnutia z dôvodu, že nebola identifikovaná majetková podstata (usporiadanie pozemku, na ktorom dom stojí). Dňa 20. 07. 2016 na základe darovacej zmluvy daroval okrem iného otec sporových strán Z. C., nar. N. aj dom so súp. č. N. na parc. č. N./X. Pre identifikáciu toho, čo bolo dedené rozhodnutím Štátneho notárstva a darované na základe darovacej zmluvy doložila žalobkyňa identifikáciu PK parcely č. XXXX, z ktorej mal súd preukázané, že z pôvodnej PK parcely č. XXXX vznikla okrem iných parciel parcela C KN č. XXX/X ako zastavaná plocha a nádvorie o výmere 553 m², ktorá je ku dňu vyhotovenia identifikácie vo vlastníctve žalovaného a bola predmetom darovacej zmluvy. Následne mal súd z katastrálneho spisu preukázané, že po darovaní domu so súp. č. XXXX otcom sporových strán žalovanému došlo k zmene tohto súpisného čísla na č. XXXX.

1.3. Súd prvej inštancie mal teda preukázané, že rodinný dom so súp. č. XXXX vo vzťahu, ku ktorému žiada žalobkyňa určiť vlastnícke právo, a ktorý je zapísaný na LV č. XXXX pre kat. úz. E., bol predmetom dedenia po jej nebohej matke v roku 1977. Uvedené taktiež nebolo žalovaným popreté. Ako vyplýva z ustanovenia § 460 Občianskeho zákonníka dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa nadobudla podiel 1/6 k rodinnému domu so súp. č. XXXX dedením po svojej matke. Nedošlo k strate jej vlastníctva z dôvodu, že dedičské rozhodnutie nemohlo byť zapísané pre nedostatok identifikácie parcely. Teda nemohlo dôjsť ani k platnému darovaniu od darcu Z. C. (otca sporových strán), a to v jednotlivých podieloch 1/6 z rodinného domu, nakoľko uvedené podiely nadobudli žalobkyňa, žalovaný a ich sestra R. E. dedením po ich matke. Darovacia zmluva je teda v časti, ktorou Z. C. ako otec sporových strán daroval podiel 1 (1/6 každého z jeho troch detí) na dome so súp. č. XXXX (po zmene súpisného čísla XXXX), absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a to v dôsledku rozporu so zákonom. Otec sporových strán Z. C. nemohol v čase darovania (20. 07. 2016) previesť viac práv, ako sám má, a to v súlade so zásadou „nemo plus iuris“, v čom sa súd v plnom rozsahu stotožňuje s tvrdením žalobkyne.

1.4. Čo sa týka námietky žalovaného ohľadom toho, že žalovaný sa o nehnuteľnosť stará a obhospodaruje ju, žalobkyňa podrobne zrekapitulovala priebeh svojho života ohľadom bývania v dome a komunikácie s nebohým otcom a žalobcom. To, že napokon nezostala bývať spoločne s otcom v dome a nebola pri tom, keď došlo k darovaniu zo strany ich nebohého otca neznamena, že stratila vlastníctvo, ktoré riadne zdedila. Ďalej žalovaný namietal, že žalobkyňa si uplatnila svoje právo v roku 2019, teda po 41 rokoch a dovtedy žalovaný nehnuteľnosti užíval a titul nadobudnutia nebol spochybnený. K uvedenému súd uvádza, že otec sporových strán nemohol byť v čase darovania (v roku 2016) dobromyseľným, bol účastníkom dedičského konania po nebohej manželke ako aj účastníkom dedičskej dohody v roku 1978 a vedel, že po jeho manželke dedili aj ich spoločné deti.

1.5. Taktiež námietka žalovaného, že predmetný spor spadá pod ustanovenie § 485 Občianskeho zákonníka nie je dôvodná. Žalobkyňa bola dedičkou v dedičskom konaní, aj keď bola v tom čase

maloletá a bola podľa vtedy platných právnych predpisov zastúpená opatrovníčkou. Nejde o prípad, že by bola ako dedička v dedičskom konaní opomenutá. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobkyne.

1.6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov vo výške 100%.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalovaného, rozsudkom z 26. mája 2022 sp. zn. 9Co/125/2021 rozhodol tak, že potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie; a určil, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že ako správne zistil súd prvej inštancie (pozri odsek 1.1. odvolacieho rozsudku) Štátne notárstvo Bratislava - vidiek dňa 02. 06. 1978 rozhodnutím č. k. D 1465/77-13 schválilo dohodu dedičov a potvrdilo, že dedičstvo po poručiťke R. C. k nadstavbe domu na parc. č. XXXX k. ú. E. pop. č. XXXX nadobudli dedičia -deti C. C., nar. N. (žalobkyňa), R. C., nar. N. (sestra sporových strán) a Z. C., nar. N. (žalovaný) každý v podiele 1/6. Následne Okresný súd Bratislava - vidiek rozsudkom sp. zn. 7Nc/116/78 zo dňa 06. 02. 1978 schválil dedičskú dohodu uzavretú na Štátnom notárstve Bratislava - vidiek. Žalobkyňa teda bola dedičom, s ktorou súd konal, dedičstvo nadobudla, a teda nie je oprávneným dedičom v zmysle § 485 Občianskeho zákonníka, ktorý by si mohol uplatňovať svoje práva voči žalovanému, ktorý dedil rovnako a tento nie je nepravým dedičom. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že aplikácia § 485 Občianskeho zákonníka v prípade žalobkyne, ktorá sa domáha určenia svojho vlastníckeho práva voči žalovanému v prejednávanej veci nie je možná, a preto nie je dôvod sa osobitne zaoberať premlčacou dobou na ktorej uplynutie poukazoval žalovaný.

2.2. Odvolací súd zastáva názor, že neobstoja ani dôvody odvolania žalovaného, čo sa týka nevykonateľnosti výroku rozsudku, keď súd určil, že vlastníkom 1/6 domu je žalobkyňa, avšak nijak sa nevysporiadal s existujúcim právnym stavom, a to tým, že vlastníkom 1/1 je žalovaný a týmto vytvoril súd celok o veľkosti 7/6, čo je doslova matematicko-právny alogizmus. Za úplne nedôvodnú považuje odvolací súd námietku, že súd prvej inštancie, nevykonaním ako dôkaz notársku zápisnicu N 387/2016, Nz 25731/2016, NCRIs 26464/2016, dokonca sa touto nevysporiadal ani v rozsudku, lebo ak by tento dôkaz vykonal tak by dospel aj k výsluchu notára JUDr. A. a k tomu, že predmetná notárska zápisnica je absolútnym dôkazom o vlastníckom práve žalovaného, potvrdené súdnym komisárom JUDr. A.. Odvolací súd k uvedenému považuje za potrebné uviesť, že ako prebiehalo konanie, si odvolací súd môže urobiť obraz len zo spisu. To ako prebiehalo pojednávanie sa zisťuje z obsahu zápisnice o pojednávaní. V posudzovanom prípade z pojednávania konanom na súde prvej inštancie dňa 8. 7. 2019 bola vyhotovená zápisnica o pojednávaní, podľa ktorej súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami podľa § 204 CSP okrem iného aj Notárskou zápisnicou - darovacou zmluvou zo dňa 20. 7. 2016, keď uvedená skutočnosť vyplýva aj zo zvukového záznamu z tohto pojednávania, ktorý je súčasťou elektronického súdneho spisu. Námietky žalovaného o nevykonaní tohto dôkazu preto neobstoja, keďže sú v rozpore so Zápisnicou o pojednávaní a nekorešpondujú ani so zvukovým záznamom z tohto pojednávania.

2.3. Rovnako v odôvodnení napadnutého rozsudku (pozri odsek 4. napadnutého rozsudku) je uvedené, že súd prvej inštancie vykonal aj tento dôkaz a súd sa v odôvodnení rozsudku s týmto dôkazom aj vysporiadal, keď dospel k záveru, že Darovacia zmluva je v časti, ktorou Z. ako otec sporových strán daroval podiel 1 (1/6 každého z jeho troch detí) na dome so súp. č. N. (po zmene súpisného čísla N.), absolútne neplatná s poukazom na ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, keďže došlo k porušeniu zásady nemo plus iuris, a preto nemôže byť absolútnym dôkazom o vlastníckom práve žalovaného. Čo sa týka výsluchu svedka notára JUDr. A. vykonanie tohto dôkazu nebolo zo strany žalovaného počas celého konania navrhnuté a žalovaný poučený o koncentrácii konania navyše na pojednávaní dňa 8. 7. 2021 výslovne uviedol, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

2.4. K námietke žalovaného, že predmet sporu teda rodinný dom nikdy nebol predmetom dedičstva v deň N. t. j. v čase úmrtia poručiťky R. C. odvolací súd uvádza, že z Identifikácie parciel - PK parcela č. XXXX (č. l. 101 spisu) vyplýva, že z pôvodnej PK parcely č. XXXX vznikla okrem iných parciel parcela registra C KN č. XXX/X ako zastavaná plocha a nádvorie o výmere 553 m², ktorá je ku dňu vyhotovenia identifikácie vo vlastníctve žalovaného a bola predmetom darovacej zmluvy. Z

Katastrálneho spisu Okresného úradu Malacky, katastrálny odbor (č. I. XXX spisu) vyplýva, že po darovaní domu so súp. č. XXXX otcom sporových strán žalovanému došlo k zmene tohto súpisného čísla na č. XXXX. Rodinný dom vo vzťahu, ku ktorému žiada žalobkyňa určiť vlastnícke právo, a ktorý je zapísaný na LV č. XXXX pre kat. úz. E., teda bol predmetom dedenia po poručiťke R. C. v roku 1977 a námietka žalovaného je v tomto smere právne irelevantná.

2.5. Ďalšími námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní sa odvolací súd opätovne nezaoberal, keď tieto nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

2.6. S poukazom na všetky vyššie popísané skutočnosti obsah odvolania žalovaného preto nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. V konaní nevyplynuli najavo ani také vady konania, ktoré by mali za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Samotná skutočnosť, že žalovaný sa nestotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamena ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými len preto, že nezodpovedajú predstavám žalovaného o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď súd prvej inštancie sa neodchýlil príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, Občianskeho zákonníka a ani nepoprel ich účel a význam, keď dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná v celom rozsahu z dôvodov uvedených vyššie. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP) vrátane výroku o náhrade trov konania, o ktorom súd prvej inštancie správne rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP vzhľadom na celkový úspech žalobkyne v konaní.

2.7. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalovaného nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mala žalobkyňa v odvolacom konaní plný úspech a vznikol jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b), c) CSP.

3.1. Dovolateľ k dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uvádza, že odvolací súd opomenul vo svojom rozhodnutí vyhodnotiť resp. opomenul nevyhodnotenie dôkazov, a to Oznámenie Geodézie Bratislava zo dňa 27. 11. 1978, Rozhodnutie štátneho notárstva Bratislava - vidiek zo dňa 2. 6. 1978 a Uznesenie 12D/817/2018 zo dňa 18. 2. 2019. Na predmetnom oznámení sa uvádza, že rozhodnutie č. D-1465/77-13 nemožno v časti majetkovej podstaty zapísať, nakoľko nie je možné identifikovať túto podstatu. Teda dňa 27. 11. 1978 nehnuteľnosť právne neexistovala. Táto skutočnosť vyplýva ďalej aj zo samotného rozhodnutia D-1465/77-13. Ďalej ak rozhodnutie o dedičstve konštatuje, že predmetom dedičstva je 1 nadstavby domu, nie je možné žiadnym spôsobom tento dôkaz vykonať tak, že predmetom dedičstva ku dňu 25. 7. 1977 je rodinný dom. Zákonným vykonaním dôkazov nie je možné dospieť k inému záveru ako k tomu, že predmetom dedenia po R. C. nebol rodinný dom, resp. neboli žiadne nehnuteľnosti. Uznesenie Okresného súdu Malacky 12D/817/2018-35 zo dňa 18. 2. 2019 zastavuje dedičské konanie po poručiťkovi Z. C. zomr. N., nakoľko majetková podstata dedičstva je nepatrnej hodnoty. Okresný súd Malacky teda sám konštatoval, že Z. C. zomr. N. nevlastnil žiaden rodinný dom tobôž ten, ktorý by bol predmetom sporu. Ak by súd prvej inštancie alebo odvolací súd vykonali dôkazy v konaní riadne a zákonne, nemohli by dospieť k záveru, kedy by priznali vlastnícke právo nehnuteľnosti, ktorá nebola

nikdy predmetom dedenia, a to z titulu dedenia. Žiaden zo súdov sa nijako nezaoberal dobromyseľnosťou žalovaného ako nadobúdateľa. Tento bol a je dobromyseľný.

3.2. Dovolacie dôvody v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP vidí dovolateľ v tom, že uvedené dôkazy dokazujú, že nehnuteľnosť, ktorá je predmetom sporu, nikdy nebola predmetom dedenia. Vyslovene dokazujú, že nehnuteľnosť právne neexistovala ku dňu 25. 7. 1977. Ak predmet sporu neexistuje, nemožno k neexistujúcej veci priznať vlastnícke právo. Ak vec právne neexistuje, nemožno k nej určiť vlastnícke právo. Dovolaťel navrhuje, aby dovolací súd v zmysle § 449 CSP napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a tým zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie. Žalobca si uplatňuje nárok na náhradu trov konania a právneho zastúpenia. Ak by sa dovolací súd nestotožnil s dovolacím návrhom, navrhuje, aby dovolací súd podľa § 450 CSP napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil vec na nové konanie. Žalobca zároveň navrhuje, aby dovolací súd v súlade s § 444 ods. 1 a 2 CSP odložil právoplatnosť a vykonateľnosť.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že tvrdenia žalovaného uvedené v dovolaní odmieta ako nepravdivé, zavádzajúce a odporujúce skutkovému stavu zistenému v priebehu predmetného súdneho konania. Konajúce súdy sa s otázkou dobromyseľnosti žalovaného riadne vysporiadali. S ohľadom na zistený skutkový stav nie je možné inak ako konštatovať, že otec strán sporu - ako právny predchodca žalovaného - nebol a nemohol byť v čase darovania (v roku 2016) dobromyseľným, keďže bol účastníkom dedičského konania po nebohej manželke ako aj účastníkom dohody v roku 1978 a vedel, že po manželke dedili aj ich spoločné deti. Pokiaľ ide o dobromyseľnosť samotného žalovaného, aj ak by tento bol dobromyseľným po darovaní rodinného domu zo strany otca (t. j. v roku 2016) ohľadom svojho vlastníckeho práva, uvedené by nemalo na prípadnú možnosť vydržania žiaden vplyv, a to z dôvodu neuplynutia zákonom požadovanej 10-ročnej doby vydržania. Ďalej žalovaný vôbec neobjasnil, prečo sa domnieva, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Žalobkyňa navrhuje, aby dovolací súd dovolanie zamietol a zároveň rozhodol o tom, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%. Pokiaľ ide o návrh žalovaného na odloženie právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, žalobkyňa uvádza, že s týmto jednoznačne nesúhlasí. Má za to, že neexistuje žiadny dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý by takýto postup, (ktorým by boli zásadným spôsobom prelomené právne účinky rozsudku) umožňoval; navyše žalovaný sa o preukázanie takéhoto dôvodu ani neusiloval. S ohľadom na uvedené skutočnosti žiada, aby dovolací súd návrh žalovaného na odklad právoplatnosti a vykonateľnosti zamietol.

5. Podľa § 444 ods. 1, 2 CSP, dovolací súd môže na návrh odložiť právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

6. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti a vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1, 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (pozri napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019 alebo 2Cdo/91/2021, ktoré prešlo aj testom ústavnosti, viď IV. ÚS 578/2022 a v ňom odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/165/95).

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je treba odmietnuť, a to z nasledujúcich dôvodov:

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

12. Dovolateľ namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, ako aj nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Najmä poukazoval na to, že odvolací súd opomenul vo svojom rozhodnutí vyhodnotiť dôkazy: Oznámenie Geodézie Bratislava zo dňa 27. 11. 1978, Rozhodnutie štátneho notárstva Bratislava - vidiek zo dňa 2. 6. 1978 a Uznesenie 12D/817/2018 zo dňa 18. 2. 2019. Taktiež podľa dovolateľa žiaden zo súdov sa nezaoberal dobromyseľnosťou žalovaného ako nadobúdateľa.

13. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľa uvádza, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/2012/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

14. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá

pripustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

14.1. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim pripustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

15. Konanie odvolacieho súdu v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

15.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí riadnym spôsobom vyhodnotil, že správne zistil súd prvej inštancie, že Štátne notárstvo Bratislava - vidiek dňa 02. 06. 1978 rozhodnutím č. k. D 1465/77-13 schválilo dohodu dedičov a potvrdilo, že dedičstvo po poručiťke R. C. k nadstavbe domu na parc. č. XXXX k. ú. E. pop. č. XXXX nadobudli dedičia - deti C. C., nar. N. (žalobkyňa), R. C., nar. N. (sestra sporových strán) a Z. C., nar. N. (žalovaný) každý v podiele 1/6. Následne Okresný súd Bratislava - vidiek rozsudkom sp. zn. 7Nc/116/78 zo dňa 06. 02. 1978 schválil dedičskú dohodu uzavretú na Štátnom notárstve Bratislava - vidiek. Žalobkyňa teda bola dedičom, s ktorou súd konal, dedičstvo nadobudla, a teda nie je oprávneným dedičom v zmysle § 485 Občianskeho zákonníka, ktorý by si mohol uplatňovať svoje práva voči žalovanému, ktorý dedil rovnako a tento nie je nepravým dedičom. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že aplikácia § 485 Občianskeho zákonníka v prípade žalobkyne, ktorá sa domáha určenia svojho vlastníckeho práva voči žalovanému v prejednávanej veci nie je možná, a preto nie je dôvod sa osobitne zaoberať premlčacou dobou, na ktorej uplynutie poukazoval žalovaný.

15.2. K námietke žalovaného, že predmet sporu teda rodinný dom nikdy nebol predmetom dedičstva v deň 25. 7. 1977 odvolací súd uviedol, že z Identifikácie parciel - PK parcela č. XXXX (č. I. XXX spisu) vyplýva, že z pôvodnej PK parcely č. XXXX vznikla okrem iných parciel parcela registra C KN č. XXX/X ako zastavaná plocha a nádvorie o výmere 553 m², ktorá je ku dňu vyhotovenia identifikácie vo vlastníctve žalovaného a bola predmetom darovacej zmluvy. Z Katastrálneho spisu Okresného úradu Malacky, katastrálny odbor (č. I. 128 spisu) vyplýva, že po darovaní domu so súp. č. XXXX otcom sporových strán žalovanému došlo k zmene tohto súpisného čísla na č. XXXX. Rodinný dom vo vzťahu, ku ktorému žiada žalobkyňa určiť vlastnícke právo, a ktorý je zapísaný na LV č. XXXX pre kat. úz. E., teda bol predmetom dedenia po poručiťke v roku R. C. v roku XXXX a námietka žalovaného je v tomto smere právne irelevantná.

16. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že Geodézia, národný podnik, Bratislava dňa 27. 11. 1978 oznámila Štátnemu notárstvu Bratislava - vidiek, že rozhodnutie sp. zn. D 1465/77-13 nemôžu zapísať, z dôvodu, že nie je nemu priložená identifikácia parciel. Taktiež z uznesenia Okresného súdu Malacky č. k. 12D/817/2018-35 zo dňa 18. 02. 2019 súd prvej inštancie zistil, že konanie o dedičstve po neb. Z., nar. N., zomr. dňa N. bolo zastavené z dôvodu podľa § 188 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku. Do úvahy by prichádzali dedičia deti poručiťka: žalobkyňa, žalovaný a ich sestra R.. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že Predmetom dedenia (okrem auta E.) bola 1/2 domu postaveného na parc. č. XXXX s popisným číslom XXXX. Po uzavretí dohody dedičov (medzi otcom sporových strán a maloletými deťmi zastúpenými opatrovníčkou) došlo k dedeniu podielu 1/6 na žalobkyňu. Uvedené žalovaný nijakým spôsobom nespochybnil a nepoprel. Následne nedošlo k zápisu dedičského rozhodnutia z dôvodu, že nebola identifikovaná majetková podstata (usporiadanie pozemku, na ktorom dom stojí). Dňa 20. 07. 2016 na základe darovacej zmluvy daroval okrem iného otec sporových strán Z. C., nar. N. aj dom so súp. č. N.X na parc. č. XXX/X. Pre identifikáciu toho, čo bolo dedené rozhodnutím Štátneho notárstva a darované na základe darovacej zmluvy doložila žalobkyňa identifikáciu PK parcely č. XXXX, z ktorej mal súd prvej inštancie preukázané, že z pôvodnej PK parcely č. 1540

vznikla okrem iných parciel parcela C KN č. XXX/X ako zastavaná plocha a nádvorie o výmere 553 m², ktorá je ku dňu vyhotovenia identifikácie vo vlastníctve žalovaného a bola predmetom darovacej zmluvy. Následne mal súd prvej inštancie z katastrálneho spisu preukázané, že po darovaní domu so súp. č. XXXX otcom sporových strán žalovanému došlo k zmene tohto súpisného čísla na č. XXXX. Súd prvej inštancie mal teda preukázané, že rodinný dom so súp. č. XXXX vo vzťahu, ku ktorému žiada žalobkyňa určiť vlastnícke právo, a ktorý je zapísaný na LV č. XXXX pre kat. úz. E., bol predmetom dedenia po jej nebohej matke v roku XXXX.

17. Súd prvej inštancie sa tiež vysporiadal s otázkou dobromyseľnosti žalovaného v rozsudku, s čím sa stotožnil aj odvolací súd, keď uzavrel, že otec strán sporu - ako právny predchodca žalovaného - nebol a nemohol byť v čase darovania (v roku 2016) dobromyseľným, keďže bol účastníkom konania dedičského konania po nebohej manželke ako aj účastníkom dohody v roku 1978 a vedel, že po manželke dedili aj ich spoločné deti (pozri bod 22. rozsudku). Pokiaľ ide o otázku dobromyseľnosti žalobkyne, táto nie je v danom konaní vôbec relevantnou a nebolo súdu zrejmé, z akého dôvodu na ňu žalovaný v odvolaní poukázal.

18. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie podrobne uvádza skutkový stav, ktorý považoval za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, teda takýto postup je v súlade s § 220 ods. 2 CSP.

19. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

20. To, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovaného v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

22. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP.

23. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

23.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

24. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1Cdo/126/2017, 1Cdo/206/2017, 1Cdo/208/2016, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 3Cdo/132/2017, 4Cdo/14/2017, 4Cdo/89/2017, 4Cdo/207/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/186/2016, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/221/2017).

26. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, ktorá v dovolacom konaní ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku, a ktoré rozhodnutia mal dovolateľ na mysli. V opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom predpokladaný cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný svojvoľný dovolací prieskum priechiaci sa nielen, vo všeobecnosti, novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale konkrétne aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 3Cdo/6/2017).

27. Nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne. Najvyšší súd uvádza tiež to, že pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť alebo nepodloženosť niektorých skutkových záverov súdov, neprípustne tým predkladá na dovolací prieskum skutkové, nie právne otázky. Dovolací súd je pritom viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

28. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

29. Dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len ústavný súd) zo 14. apríla 2022 sp. zn. I. ÚS 215/2022-15, ktorý uviedol, že :... „k odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zadefinovania dôvodu prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku, ústavný súd považuje za potrebné dodať, že aj keď jeho súčasná judikatúra uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, „aby právna

otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto, aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť...“ Sťažovateľ, resp. jeho advokát „preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky.“ (I. ÚS 115/2020).“

30. Vo svetle horeuvedeného pristúpil dovolací súd k preskúmaniu prípustnosti podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu, vymedzeného dovolateľom.

31. Dovolateľ ako právnu otázku vo svojom dovolaní uviedol, že dovolateľom uvedené dôkazy dokazujú, že nehnuteľnosť, ktorá je predmetom sporu, nikdy nebola predmetom dedenia. Podľa dovolateľa explicitne dokazujú, že nehnuteľnosť právne neexistovala ku dňu 25. 7. 1977.

32. Z námietok dovolateľa vyplýva, že v danom prípade ide o otázku skutkovú. Dovolateľ preto nesprávne právne posúdenie veci odôvodňuje spochybnením skutkových zistení, ku ktorým dospeli súdy nižších inštancií. Dovolací súd zdôrazňuje, že taká v dovolaní nastolená otázka, ktorá má skutkovú (nie právnu) povahu, nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalovaného v zmysle tohto ustanovenia.

32.1. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

33. Dovolací súd zastáva názor, že zistenie skutkového stavu pri dokazovaní, či predmetná nehnuteľnosť bola predmetom dedenia, je otázkou skutkovou a jej riešenie jednoznačne vychádza zo skutkových zistení zodpovedajúcich tomu-ktorému prípadu. Zodpovedanie predmetnej otázky je výsledkom vykonaného dokazovania v danom spore. Odvolací súd dospel k záveru, že „Z Katastrálneho spisu Okresného úradu Malacky, katastrálny odbor (č. 1. 128 spisu) vyplýva, že po darovaní domu so súp. č. XXXX otcom sporových strán žalovanému došlo k zmene tohto súpisného čísla na č. XXXX. Rodinný dom vo vzťahu, ku ktorému žiada žalobkyňa určiť vlastnícke právo, a ktorý je zapísaný na LV č. XXXX pre kat. úz. E. teda bol predmetom dedenia po poručiťke v roku R. C. v roku XXXX a námietka žalovaného je v tomto smere právne irelevantná“. Tým, že dovolateľ sa nestotožňuje so závermi odvolacieho súdu, ktorý odobril postup súdu prvej inštancie, v podstate spochybňuje jeho skutkové závery.

33.1. Uvedené odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a samotná polemika dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu však nepredstavuje vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. K tomu dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri právnom posúdení veci však rieši právne otázky, nie skutkové, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok. Preto námietky dovolateľa týkajúce sa spochybňovania skutkových zistení a skutkových záverov považuje dovolací súd za neopodstatnené. Navyše, úlohou odvolacieho súdu v rámci dovolacieho konania nie je riešenie skutkových otázok, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

34. Dovolateľ, ako už bolo uvedené vyššie, konkrétne nevymedzil právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, nakoľko išlo o otázku skutkovú. Takáto otázka nemôže byť relevantná ani z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalovaného v zmysle tohto ustanovenia.

35. Dovolací súd preto konštatuje, že prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP nie je daná. Preto dovolací súd dovolanie žalovaného v danej časti odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP.

36. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd preto uzatvára, že dovolateľom formulovaná otázka nepredstavuje vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP. Rovnako dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

37. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní úspešná, preto jej dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

38. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.